

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 2CoCsp/8/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1520206338
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 01. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ivana Jahnová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2024:1520206338.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivany Jahnovej a členiek senátu JUDr. Michaely Královej a JUDr. Nadeždy Wallnerovej, v právnej veci žalobkyne: U. A., D. XX.XX.XXXX, N. H. X, N., zastúpená Advokátska kancelária Hanáček & Hanáčková, s.r.o., so sídlom Záhradnícka 41, Bratislava, IČO: 51 290 596, proti žalovanému: MINIHOTOVOST, SE, so sídlom T. G. Masaryka 2392/17, Břeclav, Česká republika, IČO: 04 355 211, zastúpený JUDr. Katarínou Hegedúšovou, advokátkou so sídlom Majerníkova 3479/3A, Bratislava, o zaplatenie 1.080,- eur s príslušenstvom, vedenej na Mestskom súde Bratislava IV, pod sp.zn. B5-14Csp/194/2020, o odvolaní žalovaného proti rozsudku bývalého Okresného súdu Bratislava V, č.k. 14Csp/194/2020-128 zo dňa 29.03.2023, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok bývalého Okresného súdu Bratislava V, č.k. 14Csp/194/2020-128 zo dňa 29.03.2023 potvrdzuje.
Žalobkyňa má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

- Okresný súd Bratislava V (ďalej aj súd prvej inštancie) rozsudkom č.k. 14Csp/194/2020-128 zo dňa 29.03.2023 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyňi istinu 1.060,- eur spolu s 5% ročným úrokom z omeškania odo dňa 06.02.2020 do zaplatenia, všetko do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku (výrok I.), konanie v časti o zaplatenie istiny 20,- eur zastavil (výrok II) a žalobkyňi priznal nárok na náhradu trov konania vo výške 96,30 % (výrok III).
- Súd prvej inštancie vychádzal zo zistenia, že dňa 27.08.2018 uzavreli žalovaný v postavení veriteľa a žalobkyňa v postavení dlžníka zmluvu o úvere č. 537000, podľa ktorej žalovaný poskytol žalobkyňi bezúčelový úver vo výške 300,- eur, ktorý sa zaviazala žalobkyňa vrátiť spolu s poplatkom za poskytnutie úveru vo výške 85,- eur do 24.09.2018. Ročná percentuálna miera nákladov (RPMN) predstavovala 2.483,94 %. Žalobkyňa podľa výpisov z bankového účtu žalovanému zaplatila úverovú istinu vo výške 300,- eur, poplatok za poskytnutie úveru vo výške 85,- eur a poplatky za predĺženie lehoty splatnosti vo výške 1.060,-eur, spolu zaplatila 1.445,- eur.
- Žalobkyňa v spore tvrdila, že zmluvná podmienka týkajúca RPMN vo výške 2.483,94 % je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, je uvedená nesprávne, a tým robí predmetnú úverovú zmluvu bezpoplatkovou a bezúročnou. Úverovým poplatkom je aj poplatok za predĺženie lehoty splatnosti, preto sa žalovaný na jej úkor v rozsahu zaplateného poplatku 1.060,- eur na bezdôvodne obohatil.
- Podaním zo dňa 29.03.2021 vzala žalobkyňa žalobný návrh v časti istiny vo výške 20,- eur späť. Súd prvej inštancie postupoval podľa §145 ods. 2, §146 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej aj CSP) a konanie v tejto časti zastavil.
- Po právnej stránke súd prvej inštancie vec posúdil podľa § 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 53 ods. 1, 5, § 54 ods. 1, 2, § 3 ods. 1, § 451 ods. 1, 2, § 456 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka, podľa § 1 ods. 1, § 11 ods. 1 písm. d/ zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a

dospel k záveru, že žaloba je dôvodná. Súd prvej inštancie ustálil, že prejednávany zmluvný vzťah má spotrebiteľský charakter. Pre spotrebiteľskú zmluvu je charakteristické, že občan ako spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom za zmluvných podmienok vopred určených dodávateľom, pričom spotrebiteľ nemá možnosť tieto zmluvné podmienky individuálne ovplyvniť. Zákon zakotvuje všeobecné pravidlá pre dojednanie podmienok v spotrebiteľských zmluvách. Vychádza sa z predpokladu, že spotrebiteľ v dobrej viere uzatvára zmluvu s dodávateľom, od ktorého sa všeobecne očakáva, že vzhľadom na jeho podnikanie a ponúkaný tovar a služby koná profesionálne a oproti spotrebiteľovi so znalosťou ponúkaného tovaru a služieb, čo zodpovedá poctivému prístupu v podnikaní. Na právny vzťah spotrebiteľskej zmluvy je aplikovateľné, že práva dodávateľa vzniknuté na základe zmluvných podmienok, ktoré by mali povahu tzv. neprijateľných, resp. neprímeraných podmienok a ktoré by tak boli s poukazom na ustanovenie § 53 OZ ex lege neplatné, nemôžu požívať právnu ochranu. V predmetnej úverovej zmluve žalovaný uplatnil voči žalobkyni ročnú percentuálnu mieru nákladov vo výške 2.483,94 %, ktorej výška je v rozpore s dobrými mravmi a príslušnými zákonnými ustanoveniami, tiež odporuje RPMN používanej veriteľmi pre takýto druh spotrebiteľského úveru. Zo strany žalovaného ako veriteľa požadovaná výška RPMN má podľa názoru súdu prvej inštancie povahu neprijateľnej zmluvnej podmienky v zmysle § 53 ods. 1 a 4 OZ, keďže v danom prípade išlo medzi procesnými stranami o uzavretie spotrebiteľskej zmluvy, majúcej podobu formulárovej zmluvy s vopred určenými podrobnými podmienkami a nemožnosťou ich zmeny, bez možnosti žalobkyne ovplyvniť znenie zmluvy, ak chce do zmluvného vzťahu vstúpiť. Zo strany žalovaného ako dodávateľa požadovaná výška RPMN predstavuje zmluvnú podmienku zakladajúcu značný nepomer medzi právami a povinnosťami strán z hľadiska jej kauzy, t.j. ekonomického dôvodu vedúceho k zakotveniu do zmluvy, nemôže podľa názoru súdu prvej inštancie požívať ochranu a preto v tejto časti je predmetná spotrebiteľská zmluva voči žalobkyni neúčinná, nakoľko ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku a súčasne v zmysle vyššie uvedených zákonných ustanovení robí úverovú zmluvu bezúročnou a bezpoplatkovou. Súd prvej inštancie poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6MCdo 9/2012, zo dňa 16.01.2013 podľa ktorého, rešpektovanie princípu „ignorantia iuris non excusat“ (neznalosť zákona neospravedlňuje) v spotrebiteľských právnych vzťahoch zo strany dodávateľa treba vyžadovať v najvyššej možnej miere, jeho uplatnenie v neprospech spotrebiteľa bude prichádzať do úvahy len výnimočne, ak to budú odôvodňovať konkrétne okolnosti prípadu. Aj v prípade tohto princípu totiž platí, že v konkrétnych súvislostiach ustupuje na strane spotrebiteľa dôležitejšiemu princípu, ktorým je princíp ochrany spotrebiteľa. Vychádzajúc z povahy spotrebiteľských právnych vzťahov reality praktického života, a teda aj zdravému rozumu, odporuje požiadavka na podrobnej až detailnej znalosti právnych predpisov zo strany spotrebiteľa. Preto neinformovanosť spotrebiteľa, resp. jeho nedostatočná informovanosť v tejto oblasti, nemôžu byť na ujmu spotrebiteľa. Súd prvej inštancie ďalej poukázal na to, že účelom právnej úpravy bezdôvodného obohatenia je zabrániť, aby sa niekto na úkor iného bezdôvodne obohatil, v prípade, že takéto obohatenie vzniklo, zákon zabezpečuje povinnosť jeho vydania. Zodpovedným subjektom na vydanie bezdôvodného obohatenia je ten, kto sa obohatil, oprávneným subjektom ten, na úkor koho obohatenie vzniklo. Situácie, z ktorých môže vyplynúť bezdôvodné obohatenie vymedzuje § 451 ods. 2 OZ ako majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnenie z neplatného právneho úkonu, plnenie z právneho dôvodu, ktorý odpadol a ako majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov. Všetky štyri formy bezdôvodného obohatenia majú objektívny charakter, preto predpokladom uplatnenia zodpovednosti za získané bezdôvodné obohatenie nie je protiprávne konanie obohacovaného. Súd neskúma prípadné zavinenie na získaní bezdôvodného obohatenia, iba zisťuje, či objektívne došlo k niektorej zo skutočností vymedzených zákonom a či ten, kto sa domáha nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia má aktívnu vecnú legitímáciu k uplatneniu tohto práva. Podľa súdu prvej inštancie vzhľadom na vyššie uvedené sa žalovaný na úkor žalobkyne bezdôvodne obohatil, pretože prijal od nej plnenie bez právneho dôvodu. Uviedol, že pre účely aplikácie ustanovení § 451 ods. 2 OZ je rozhodné to, či ide o právny úkon absolútne neplatný, k čomu musí súd vždy prihliadať, nakoľko uvedené zákonné ustanovenie upravuje iba vzájomné vyrovnanie zmluvných strán právneho úkonu, ktorý je neplatný. RPMN vo výške 2.483,94 % je v rozpore so zákonom, mnohonásobne prevyšuje RPMN požadovanú veriteľmi pri obdobných spotrebiteľských úveroch, čím je neprijateľnou zmluvnou podmienkou a v tejto časti je zmluvný vzťah uzavretý medzi procesnými stranami neplatný. Dôsledkom nesprávne uvedenej výšky RPMN sa v zmysle § 11 ods. 1 písm. d/ zákona č. 129/2010 Z. z. považuje takáto úverová zmluva za bezúročnú a bez poplatkov, v prípade zaplatenia poplatkov zo strany spotrebiteľa ako dlžníka úverového vzťahu, vzniká na strane veriteľa bezdôvodné obohatenie. Súd prvej inštancie neprijal právnu argumentáciu žalovaného spočívajúcu v tom, že poplatok za predĺženie lehoty splatnosti nie je poplatkom, jednoznačne sa jedná o poplatok, ktorý bola povinná žalobkyňa zaplatiť podľa všeobecných zmluvných podmienok pred tým, ako jej žalovaný umožnil konkrétne predĺženie

lehoty splatnosti. Suma zaplatená nad rámec výšky spotrebiteľského úveru spolu s nákladmi spotrebiteľa vo výške 1.060,- eur, spočívajúca v poplatkoch za opakované predĺženie lehoty splatnosti, predstavuje bezdôvodné obohatenie vzniknuté na strane žalovaného na úkor žalobkyne, na vydanie ktorého súd prvej inštancie žalovaného zaviazal. Žalovaný sa s vrátením peňažného plnenia dostal do omeškania, preto súd prvej inštancie priznal žalobkyni požadovaný zákonný ročný úrok z omeškania, stanovený z priznanej istiny odo dňa nasledujúceho po dni, kedy žalovaný prevzal list žalobkyne so žiadosťou o vrátenie preplatku. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 2 CSP a zohľadnil pomer úspechu strán sporu.

6. Proti rozsudku v rozsahu výroku, ktorým bolo žalobe vyhovené (výrok I) a závislom výroku o nároku na náhradu trov konania (výrok III) podal žalovaný odvolanie. Súdu prvej inštancie vytýka, že na základe vykonaných dôkazov dospel k nedostatočným a nesprávnym skutkovým zisteniam, že nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, že jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, že nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Rozsudok je podľa žalovaného odôvodnený nedostatočne, najmä čo do použitia slovenského práva a predstavuje pre žalovaného neprípustné prekvapivé rozhodnutie. Žalovaný zdôraznil, že je zapísaný do obchodného registra Českej republiky a má registrované sídlo v Českej republike. Okrem toho je nositeľom povolenia na poskytovanie spotrebiteľských úverov v Českej republike, ktoré mu udelila Česká národná banka, ktorej výlučnému dohľadu podlieha. V tejto súvislosti žalovaný namietá, že súd prvej inštancie v rozsudku vôbec neuviedol, na základe čoho sa rozhodol posudzovať zmluvu uzavretú medzi stranami sporu podľa slovenského práva, a preto odôvodnenie rozsudku je v tejto časti nedostatočné, ba dokonca absentujúce. Navyše právne posúdenie zmluvy podľa slovenského práva je podľa žalovaného nesprávne. Žalobca a žalovaný uzavreli zmluvu o úvere v českom jazyku a podľa právneho poriadku Českej republiky, na ktorý v zmluve o úvere nielen odkázali, ale na použitie ktorého sa aj dohodli. Aplikácia českého právneho poriadku v danom prípade nie je a ani nemôže byť pre žalobcu ako spotrebiteľa menej výhodná. Ide totiž o poskytnutie spotrebiteľského úveru, pričom právna úprava poskytovania spotrebiteľských úverov je v EÚ plne harmonizovaná v podobe Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS (ďalej len „Smernica“). Podľa recitálu č. 9 Smernice úplná harmonizácia je potrebná na to, aby sa všetkým spotrebiteľom v Spoločenstve zabezpečila vysoká a rovnocenná úroveň ochrany ich záujmov a aby sa vytvoril skutočný vnútorný trh. Členské štáty by preto nemali mať možnosť zachovať alebo zaviesť iné vnútroštátne ustanovenia ako ustanovenia tejto smernice. To podľa žalovaného znamená, že Smernica predstavuje koncept úplného zakomponovania do národných poriadkov členských štátov, a nie akýsi minimálny štandard ochrany. V tomto zmysle teda právna ochrana v prípade zmlúv o spotrebiteľskom úvere musí byť v každom členskom štáte EÚ rovnaká. Dotýka sa to teda celého rozsahu nárokov žalovaného zo zmluvy o úvere, a to vrátane jeho príslušenstva, pretože v zmysle čl. 10 ods. 2 písm. d), f) a l) Smernice špecifikácia istiny, úroku a ďalších poplatkov a aj úrokov z omeškania sú povinnou obsahovou náležitosťou každej zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Na základe uvedeného bol teda súd prvej inštancie povinný aplikovať vo veci české právo. V zmysle Nariadenia Rím I platí, že v prípade spotrebiteľskej zmluvy sa použije právo krajiny obvyklého pobytu spotrebiteľa, t.j. tu slovenské právo. To však platí iba v prípade, ak veriteľ vykonáva svoju činnosť v krajine obvyklého pobytu spotrebiteľa alebo veriteľ nevykonáva svoju činnosť v krajine obvyklého pobytu spotrebiteľa (ale napr. v "svojej" krajine), ale smeruje svoju činnosť na krajinu obvyklého pobytu spotrebiteľa alebo na viacero krajín vrátane krajiny obvyklého pobytu spotrebiteľa. Žalovaný tvrdí, že ako veriteľ vykonáva svoju činnosť v Českej republike, a nie Slovenskej republike. Smerovanie činnosti na krajinu obvyklého pobytu spotrebiteľa resp. na viacero krajín vrátane krajiny obvyklého pobytu spotrebiteľa je podstatne komplikovanejšou otázkou. Samotný recitál (odôvodnenie) k Nariadeniu Rím I, ako aj odborná literatúra však uvádzajú, že samotná internetová stránka ešte neznamena, či podnikateľ smeruje svoju činnosť (aj) vo vzťahu ku krajine obvyklého pobytu spotrebiteľa. Nerozhoduje ani to, v akej mene sú vyjadrené ponúkané služby, ani jazyk stránky. Rovnako podľa odbornej literatúry nerozhoduje, či sú na stránke uvedené e-mailové a telefónne kontakty, nakoľko ide o údaje nevyhnutné na kontaktovanie podnikateľa. Ak by právny názor o použití slovenského práva ako rozhodného práva bol založený iba na skutočnosti, že žalovaný prevádzkuje webovú stránku končiacu na „.sk“ (aj keď popri tom prevádzkuje stránku končiacu „.cz“ v českom jazyku), išlo by o nesprávne právne posúdenie veci a nesprávne a nedostatočné skutkové zistenia, pretože samotná webová stránka neumožňuje prijať právny záver o smerovaní činnosti na krajinu obvyklého pobytu spotrebiteľa (je maximálne indíciou, nie však dôkazom). Žalovaný namietá, že zo zmluvnej dokumentácie uzavretej medzi stranami sporu je zrejme, že zmluvné strany sa

dohodli na voľbe českého práva, v zmysle čoho posudzovanie smerovania činnosti na krajinu obvyklého pobytu spotrebiteľa je irelevantné. Je nepochybné, že české právo podlieha plnej harmonizácii v zmysle Smernice, a teda voľba práva nemôže zbaviť žalobcu ochrany, ktorú mu poskytujú také ustanovenia, od ktorých sa nemožno odchyliť dohodou podľa práva, ktoré by v prípade absencie voľby bolo rozhodným. Smernica v ods. 9 recitálu (odôvodnenia) totiž uvádza: „Úplná harmonizácia je potrebná na to, aby sa všetkým spotrebiteľom v Spoločenstve zabezpečila vysoká a rovnocenná úroveň ochrany ich záujmov a aby sa vytvoril skutočný vnútorný trh. Členské štáty by preto nemali mať možnosť zachovať alebo zaviesť iné vnútroštátne ustanovenia ako ustanovenia tejto smernice. Takéto obmedzenie by sa však malo uplatňovať len na ustanovenia harmonizované touto smernicou. Ak neexistujú takéto harmonizované ustanovenia, členské štáty by mali mať možnosť zachovať alebo zaviesť vnútroštátne právne predpisy.“ Na základe uvedeného žalovaný tvrdí, že Smernica predstavuje koncept úplného zakomponovania do národných poriadkov členských štátov, a nie akýsi minimálny štandard ochrany. V tomto zmysle by teda právna ochrana v prípade zmlúv o spotrebiteľskom úvere mala byť v každom členskom štáte EÚ rovnaká, a teda z tohto pohľadu nemá zmysel skúmať, či z pohľadu ktorého práva členského štátu EÚ je zmluva o spotrebiteľskom úvere pre spotrebiteľa výhodnejšia alebo nie. Ďalej žalovaný namietá, že právny záver súdu prvej inštancie o tom, že číselný údaj o RPMN predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku, je arbitrárny. RPMN je totiž iba číselným údajom, ktorý upozorňuje spotrebiteľa na výhodnosť resp. nevýhodnosť spotrebiteľského úveru. Podľa § 2 písm. i) Zákona o spotrebiteľských úveroch ročnou percentuálnou mierou nákladov sa rozumejú celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, vyjadrené ako ročné percento z celkovej výšky spotrebiteľského úveru podľa § 19. RPMN predstavuje základný ukazovateľ umožňujúci porovnať nákladovosť rôznych spotrebiteľských úverov. Ide tu čisto o matematický údaj vyjadrený percentuálnou sadzbou z výpočtového základu, ktorý sa vypočítava na základe matematického vzorca v zmysle § 19 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch a Prílohy č. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch. Nejde tu o žiadne zmluvné dojednanie a už len na základe tejto skutočnosti nemôže ísť o neprijateľnú podmienku. Súd prvej inštancie nikde neuviedol, že by RPMN bola v súdnej veci vypočítaná nesprávne. Je zrejmé, že iba nesprávny výpočet RPMN, ktorý navyšiac musí byť v neprospech spotrebiteľa, je dôvodom na to, aby spotrebiteľský úver bol bezúročný a bez poplatkov. Ak by aj spotrebiteľský úver bol bezúročný a bez poplatkov, neznamená to, že zmluva o spotrebiteľskom úvere je neplatná. Súd prvej inštancie navyšiac prihliadal na zvyšovanie záväzku žalobcu voči žalovanému v dôsledku poplatkov za predlžovanie termínov splatnosti úveru. Tieto poplatky však nemajú žiaden súvis s RPMN. Podľa § 19 ods. 3 Zákona o spotrebiteľských úveroch pri výpočte ročnej percentuálnej miery nákladov sa vychádza z predpokladu, že zmluva o spotrebiteľskom úvere zostane platná dohodnutý čas a že veriteľ a spotrebiteľ si budú plniť svoje povinnosti za podmienok a v lehotách ustanovených v zmluve o spotrebiteľskom úvere. Predmetné poplatky sa týkajú inej ako pôvodne dohodnutej doby platnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, čo znamená, že sa nezahŕňajú do výpočtu RPMN. Údaj o RPMN nemôže byť zmluvným dojednaním, a teda ani neprijateľnou zmluvnou podmienkou. To dvojnásobne platí, ak je tento údaj vypočítaný správne. Ani v prípade, ak je tento údaj vypočítaný nesprávne, nemá to za následok prijatie záveru o čiastočnej alebo úplnej neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere. V prvom rade treba skúmať, či prípadný nesprávny výpočet je v prospech alebo neprospech spotrebiteľa. Ak je nesprávny výpočet v prospech spotrebiteľa (t.j. ak údaj o RPMN je vyšší ako v skutočnosti), nemá to žiaden nepriaznivý následok pre veriteľa. Ak je naopak nesprávny výpočet v neprospech spotrebiteľa, nemá to za následok neplatnosť zmluvy (či už čiastočnú alebo celkovú), ale uplatní sa osobitná sankcia v zmysle § 11 ods. 1 písm. d) zákona o spotrebiteľských úveroch, čo znamená, že spotrebiteľský úver (ktorý bol poskytnutý) sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Teda ani v tomto prípade nejde o neplatnosť zmluvy. Preto žalovaný tvrdí, že ak súd prvej inštancie rozhodol o vydaní bezdôvodného obohatenia v podobe plnenia z neplatného právneho úkonu, rozhodol arbitrárne. Podľa žalovaného je odôvodnenie rozsudku vnútorne rozporné, keď súd prvej inštancie na jednej strane spomína, že spotrebiteľský úver je bezúročný a bez poplatkov a na druhej strane udáva, že zmluva o spotrebiteľskom úvere je neplatná. Je pritom zrejmé, že kumulácia týchto dvoch záverov nie je možná. Ústavný súd opakovane pripomína všeobecným súdom neprípustnosť vnútornej rozpornosti odôvodnenia súdneho rozhodnutia. (napr. III. ÚS 102/2012, IV. ÚS 26/06, I. ÚS 154/05). Súd prvej inštancie napokon uvádza, že RPMN je vo výške 2.483,94 %, ktorá je v rozpore so zákonom, mnohonásobne prevyšuje RPMN požadovanú veriteľmi pri obdobných spotrebiteľských úveroch. Takýto záver súdu prvej inštancie je však neprípustne všeobecný a nepodložený, pretože súd prvej inštancie RPMN požadovanú veriteľmi pri obdobných spotrebiteľských úveroch vôbec nešpecifikuje. Na základe uvedeného žalovaný odvolaciemu súdu navrhol, aby napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobu žalobcu zamietne a alebo tento zruší a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

7. Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného poukázala na rozhodnutie Okresného súdu Bratislava V, zo dňa 28. apríla 2022, č.k. 49Csp/128/2020-119 so záverom, že podľa čl. 18 ods. 1 nariadení EPaR (EÚ) č. 1215/2012 z 12. decembra 2012 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach (nariadenie Brusel I bis) spotrebiteľ môže žalovať druhého účastníka zmluvy buď na súdoch členského štátu, v ktorom má tento účastník bydlisko, alebo - bez ohľadu na bydlisko druhého účastníka - na súdoch podľa miesta bydliska spotrebiteľa. Z citovaného článku vyplýva, že spotrebiteľ má na výber žalovať druhého účastníka zmluvy - veriteľa buď na súdoch členského štátu, v ktorom má veriteľ bydlisko (sídlo) alebo na súdoch podľa miesta bydliska spotrebiteľa. V danom prípade si žalobca ako spotrebiteľ, v súlade s uvedeným článkom vybral možnosť žalovať veriteľa na súde Slovenskej republiky podľa miesta svojho bydliska. V zmysle článku 18 ods. 1 nariadenia Brusel I bis je daná právomoc súdov Slovenskej republiky. a „Odvolací súd je toho názoru, že v danom prípade nedošlo účinne k voľbe rozhodného práva zmluvnými stranami podľa čl. 6 ods. 2 Nariadenia Rím I, bolo potrebné na rozhodné právo aplikovať čl. 6 ods. 1 písm. b) Nariadenia Rím I, tak ako to správne ustálil súd prvej inštancie, za splnenia podmienky, že žalovaný ako veriteľ smeroval svoju činnosť na Slovenskú republiku, v dôsledku čoho sa predmetný právny vzťah bude spravovať právnym poriadkom Slovenskej republiky v krajine obvyklého pobytu spotrebiteľa (žalobcu).“ Z danej konštatácie podľa žalovanej vyplýva, že v prejednávanej veci je na rozhodnutí žalobkyne, ktorý súd bude miestne príslušným, teda či súd v mieste sídla žalovaného alebo v mieste bydliska žalobkyne. Žalobkyňa využila možnosť podania žaloby na súd miestne príslušný podľa jej bydliska a teda rozhodným právom bolo právo Slovenskej republiky. Žalobkyňa tiež poukázala na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 31. marca 2023 pod sp. zn. 6CoCsp/41/2022-162, podľa ktorého „V danom prípade bolo potrebné primárne sa zaoberať posúdením, či má žalovaný povolenie, resp. licenciu Národnej banky Slovenska na poskytovanie spotrebiteľských úverov na území SR. Žalobca poukazoval na tlačovú správu NBS zo dňa 9.8.2018, kde Národná banka Slovenska upozornila, že spoločnosti MINIHOTOVOST, SE žiadne povolenie na poskytovanie spotrebiteľských úverov a iných úverov a pôžičiek pre spotrebiteľov na území Slovenskej republiky neudelila, pričom poukázal na viaceré internetové stránky s doménou „.sk“, ktorých prevádzkovateľom je daná spoločnosť, ktorá ponúka spotrebiteľom peňažné pôžičky prostredníctvom internetovej stránky www.minipozicka.sk, ktorá je v slovenskom jazyku (č.l. 51 spisu). Odvolací súd zistil, že na webovej stránke NBS pod subjektami finančného trhu nie je žalovaný evidovaný. Vzhľadom na to je nevyhnutné uzavrieť, že žalovaný, ktorý je právnickou osobou zapísanou v Obchodnom registri Českej republiky vykonávajúcou podnikateľskú činnosť na území Českej republiky, nie je zapísaný do registra veriteľov Národnou bankou Slovenska, tak ako to správne skonštatoval súd prvej inštancie. Vychádzajúc z uvedeného, žalovaný poskytol peňažné prostriedky žalobcovi, ktoré by inak boli spotrebiteľským úverom, bez potrebného povolenia poskytovať spotrebiteľské úvery v zmysle § 20 ods. 1 resp. § 24 ods. 2 zmluvy o spotrebiteľských úveroch.“ „V zmysle § 24 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch je nepochybné, že žalovaný ako veriteľ mohol žalobcovi legálne poskytnúť úver iba v prípade, ak by disponoval povolením udeleným Národnou bankou Slovenskej republiky. V tomto ohľade je bezpredmetné, či žalovaný vykonáva svoju činnosť na základe riadneho povolenia Českej národnej banky zapísanej v obchodnom registri vo forme poskytovania alebo sprostredkovania spotrebiteľského úveru. Je nepochybné, že žalobcovi poskytol úver subjekt, ktorý nemá povolenie na poskytovanie úverov na území Slovenskej republiky a v takomto prípade je v zmysle § 11 ods. 3 zákona o spotrebiteľských úveroch v spojení s § 24b zákona o spotrebiteľských úveroch táto zmluva neplatná, ako to správne konštatoval súd prvej inštancie a za tejto situácie správne na prejednávanej veci aplikoval § 457 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého pri neplatnosti zmluvy je každý z jej účastníkov povinný vrátiť druhému všetko čo podľa nej dostal, nakoľko sa jedná o plnenie z neplatného právneho úkonu.“ Z uvedeného podľa žalobkyne vyplýva, že žalovaný nemal povolenie poskytovať úvery na území Slovenskej republiky podľa zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, žalovaný konal nad rámec tohto zákona a teda zmluva o úvere medzi žalobcom a žalovaným je posudzovaná ako absolútne neplatný právny úkon a je neplatná ako celok (a teda aj ustanovenie týkajúce sa voľby práva podľa právneho poriadku Českej republiky). Preto podľa žalobkyne je irelevantná aj argumentácia žalovaného vo vzťahu k RPMN, teda, že nie je zmluvnou podmienkou.

8. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 34 CSP) preskúmal a prejednal vec v zmysle § 379, § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku a s postupom podľa § 382 CSP dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

9. V preskúmvanej veci, keďže žalobkyňa je štátnou občiankou Slovenskej republiky a žalovaný obchodnou spoločnosťou registrovanou v Českej republike, kde má aj sídlo, je subjektmi právneho vzťahu daný medzinárodný prvok. Súd prvej inštancie po skutkovej stránke uzavrel, že žalobkyňa uzavrela so žalovaným dňa 11.07.2018 zmluvu o úvere ako fyzická osoba, spotrebiteľ, mimo svojej

podnikateľskej činnosti. Príslušnosť súdov Slovenskej republiky pre prejednanie žaloby žalobkyne zakladá v podmienkach danej veci ustanovenie článku 18 ods. 1 nariadenia (EÚ) č. 1215/2012 z 12. decembra 2012 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach (ďalej nariadenie Brusel I bis), podľa ktorého spotrebiteľ môže žalovať druhého účastníka zmluvy buď na súdoch členského štátu, v ktorom má tento účastník bydlisko, alebo bez ohľadu na bydlisko druhého účastníka - na súdoch podľa miesta bydliska spotrebiteľa.

10. Spotrebiteľské postavenie žalobkyne podmieňuje aj zodpovedanie otázky rozhodného práva pre posúdenie danej veci. Podľa článku 3 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 593/2008 <<https://eur-lex.europa.eu/legal-content/SK/AUTO/?uri=celex:32008R0593>> zo 17. júna 2008 o rozhodnom práve pre zmluvné záväzky (ďalej aj Rím I), si zmluvné strany môžu dohodnúť akékoľvek rozhodné právo. Takáto voľba musí byť urobená výslovne alebo jasne preukázaná ustanoveniami zmluvy alebo okolnosťami prípadu. Pokiaľ však ide o zmluvu spotrebiteľskú, ako je tomu aj v danej veci, nariadenie Rím I z dôvodu ochrany spotrebiteľa, zmluvné strany pri voľbe práva obmedzuje. Podľa článku 6 nariadenie Rím I platí, že bez toho, aby boli dotknuté články 5 a 7, zmluva uzavretá fyzickou osobou spotrebiteľom, s inou osobou, ktorá koná v rámci svojho predmetu činnosti alebo výkonu povolania (podnikateľ), sa spravuje právnym poriadkom krajiny obvyklého pobytu spotrebiteľa za predpokladu, že podnikateľ: a) vykonáva svoju obchodnú alebo podnikateľskú činnosť v krajine obvyklého pobytu spotrebiteľa alebo b) akýmkoľvek spôsobom smeruje takú činnosť na túto krajinu alebo niekoľko krajín vrátane tejto krajiny a zmluva patrí do rozsahu tejto činnosti. Ďalej podľa článku 6 odsek 2 tohto nariadenia platí aj to, že bez ohľadu na odsek 1 si strany môžu v súlade s článkom 3 zvoliť rozhodné právo pre zmluvu, ktorá spĺňa požiadavky odseku 1. Takáto voľba rozhodného práva však nesmie zbaviť spotrebiteľa ochrany, ktorú mu poskytujú také ustanovenia, od ktorých sa nemožno odchyliť dohodou podľa práva, ktoré by v prípade absencie voľby bolo na základe odseku 1 rozhodným.

11. Odvolací súd z hľadiska skutkového stavu veci vychádzal zo zistení súdu prvej inštancie, podľa ktorých dňa 11.07.2018 uzavreli žalovaný ako veriteľ a žalobkyňa ako dlžník spotrebiteľ v českom jazyku „smlouvu o úvère č. 537000“, na základe, ktorej poskytol žalobca žalovanej peňažné prostriedky vo výške 300,- eur, ktoré sa žalovaná zaviazala vrátiť do 28 dní, konkrétne dňa 24.09.2018 a zaplatiť poplatok 85,- eur. V zmluve je uvedená ročná priemerná miera nákladov (RPMN) 2483,94% a celková čiastka, ktorú má žalovaná zaplatiť 385,- eur. Podľa článku II zmluvy sú jej súčasťou aj „všeobecné podmienky poskytnutí úvère (ďalej aj všeobecné zmluvné podmienky),“ ktoré podľa tvrdenia žalovaného majú obsahovať dohodu strán o voľbe rozhodného práva, na ktorú sa v spore odvolával. V okolnostiach preskúmanej veci nebolo možné z takéhoto právneho základu vychádzať, keďže všeobecné zmluvné podmienky v konaní predložené neboli, čím zostala spoľahlivo nepreukázaná samotná dohoda o voľbe rozhodného práva, ani jej platnosť, pretože pre platnosť takejto dohody je potrebné splniť aj podmienku, že spotrebiteľ bol v rámci doložky o voľbe rozhodného práva uvedenej vo všeobecných zmluvných podmienkach alebo v inom dokumente oboznámený so skutočnosťou, že podľa článku 6 ods. 2 nariadenia Rím I v každom prípade požíva ochranu, ktorú mu poskytujú kogentné ustanovenia práva krajiny obvyklého pobytu spotrebiteľa (rozsudok ESD - C-821/21).

12. Rovnako neobstojí ani námietka žalovaného, že svoju podnikateľskú činnosť nevykonáva na území Slovenskej republiky, a preto nie sú splnené podmienky pre určenie slovenského práva ako práva rozhodného v tejto veci podľa článku 6 odsek 1 nariadenia Rím I. Pre použitie slovenského práva na rozhodnutie danej veci v zmysle označeného ustanovenia (článok 6 ods. 1 písm. b/) postačuje, že žalovaný akýmkoľvek spôsobom smeruje svoju podnikateľskú činnosť do krajiny bydliska žalobkyne (Slovenskej republiky). Pojem zameriavanie činnosti na členský štát, na území ktorého má spotrebiteľ bydlisko je potrebné podľa judikatúry Súdneho dvora EÚ vykladať autonómne, a to s prihliadnutím na systematicku a cieľ uvedeného nariadenia s cieľom zabezpečiť jeho plný účinok. Cieľom tohto pravidla je posilniť ochranu spotrebiteľa aj s ohľadom na nové komunikačné prostriedky a vývoj elektronického podnikania. V danej veci pre záver o tom, že žalovaný podnikateľ prejavil vôľu oslovit' s ponukou poskytnutia peňažného úveru aj spotrebiteľské subjekty zo Slovenska, svedčí skutočnosť, že pre účel zaplataenia úverovej istiny má na Slovensku v slovenských bankách zriadené účty, keď podľa článku III zmluvy dohodnutej medzi stranami sporu dáva žalobkyňi možnosť vybrať si miesto zaplataenia úveru zo 6 účtov v slovenských bankách. Predmetný záver je podporený aj tým, že žalovaný so žalobkyňou súčasne so zmluvou o úvere uzavreli podľa § 551 Občianskeho zákonníka Slovenskej republiky aj dohodu o zrážkach zo zmluvy za účelom uspokojenia pohľadávky žalovaného (č. I. spisu -30). Z uvedeného bez rozumných pochybností vyplýva, že žalovaný v čase uzavretia zmluvy so žalobkyňou smeroval svoju podnikateľskú činnosť (poskytovanie spotrebiteľských úverov) aj na Slovenskú republiku. Preto v okolnostiach tejto veci, keďže žalobkyňa zmluvu uzavrela ako spotrebiteľka a zmluva spadala

do rozsahu smerovanej činnosti žalovaného postupoval súd prvej inštancie správne, keď vec posúdil v režime slovenského práva, i keď k otázke rozhodného práva v odôvodnení svojho rozhodnutia nepredniesol osobitnú odpoveď.

13. Vzhľadom na to, že žalovaný požičal žalobkyni peňažnú istinu s lehotou splatnosti 28 dní, teda lehota splatnosti je kratšia ako 3 mesiace, nie je tento úverový vzťah spotrebiteľským úverom podľa § 1 ods. 3 písm. l) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení k času uzavretia zmluvy. Avšak aj napriek tomu, že nejde o zmluvu o spotrebiteľskom úvere, zákon č. 129/2010 Z.z. v znení k času uzavretia zmluvy chráni postavenie žalobkyne i v takomto prípade, pretože žalovaný má podľa § 2 písm. c/ tohto zákona postavenie tzv. iného veriteľa. Predmetné ustanovenie totiž upravuje, že iným veriteľom je právnická osoba, ktorá v rámci svojho podnikania ponúka alebo poskytuje úvery alebo pôžičky, ktoré spĺňajú aspoň jednu z podmienok uvedených v § 1 ods. 3 písm. <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/?ucinnost=11.7.2018>> f) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/?ucinnost=11.7.2018>> a l) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/?ucinnost=11.7.2018>>, pričom tieto úvery alebo pôžičky nespĺňajú žiadnu z podmienok uvedených v § 1 ods. 3 písm. a), b) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/?ucinnost=11.7.2018>>, d), e) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/?ucinnost=11.7.2018>>, g) až k) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/?ucinnost=11.7.2018>> a m) až r) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/?ucinnost=11.7.2018>>; za iného veriteľa sa nepovažuje banka, pobočka zahraničnej banky a finančná inštitúcia podľa osobitného predpisu, <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/?ucinnost=11.7.2018>> ktorá má povolenie na činnosť udelené Národnou bankou Slovenska.

14. Podľa § 24 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. v znení k času uzavretia zmluvy sa na iných veriteľov a na zmluvy o úvere alebo pôžičke, ktoré nie sú spotrebiteľským úverom a ktoré sú poskytované inými veriteľmi spotrebiteľom, vzťahujú ustanovenia § 1 ods. 2 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/?ucinnost=11.7.2018>> druhej vety, § 2 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/?ucinnost=11.7.2018>>, <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/?ucinnost=11.7.2018>>, <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/?ucinnost=11.7.2018>>, <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/?ucinnost=11.7.2018>>, § 7 ods. 1 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/?ucinnost=11.7.2018>>, <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/?ucinnost=11.7.2018>>, 16 až 42 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/?ucinnost=11.7.2018>>, § 8 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/?ucinnost=11.7.2018>>, 8a <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/?ucinnost=11.7.2018>>, § 9 ods. 1 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/?ucinnost=11.7.2018>>, ods. 2 písm. a) až v) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/?ucinnost=11.7.2018>>, ods. 9 až 11 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/?ucinnost=11.7.2018>>, § 11 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/?ucinnost=11.7.2018>>, 12 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/?ucinnost=11.7.2018>>, 14 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/?ucinnost=11.7.2018>>, 16 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/?ucinnost=11.7.2018>>, 17 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/?ucinnost=11.7.2018>>, 19 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/?ucinnost=11.7.2018>>, § 20 ods. 2 až 8 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/?ucinnost=11.7.2018>>, § 23 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/?ucinnost=11.7.2018>> a 25 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/?ucinnost=11.7.2018>>.

15. Súd prvej inštancie dôvodnosť žaloby posúdil cez inštitút RPMN, ktorý bol v preskúmvanej zmluve určený výškou 2.483,94 %. Význam RPMN spočíva v tom, že vyjadruje meradlo ceny úveru, prostredníctvom tohto inštitútu je možné porovnať výhodnosť úverov ponúkaných na peňažnom trhu. Z vyššie citovaného ustanovenia § 24 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. vyplýva, že označenie ročnej percentuálnej miery nákladov a celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere, je podstatnou náležitosťou preskúmvanej zmluvy, pretože podlieha pod právnu úpravu § 9 ods. 2 písm. h) zákona č. 129/2010 Z.z.. Rovnako je v zmysle ustanovenia § 24 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. záväzné ustanovenie § 11 ods. 1 písmeno g) tohto zákona, podľa ktorého sa poskytnutý úver považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak

ročná percentuálna miera nákladov spotrebiteľského úveru prekračuje najvyššiu prípustnú výšku odplaty stanovenej podľa osobitných predpisov, konkrétne aj podľa ustanovenia § 1 a § 1a nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z.

16. Podľa § 1 ods. 1 vyhlášky č. 87/1995 Z.z. odplatu pri poskytnutí peňažných prostriedkov spotrebiteľovi tvoria úrok, poplatky a akékoľvek iné odplatné plnenia alebo iné náklady, ktoré sú dohodnuté pri podpise spotrebiteľskej zmluvy a ktoré sú spojené s poskytnutím peňažných prostriedkov alebo vyžadované pri poskytnutí peňažných prostriedkov. Pri výpočte odplaty sa vychádza z predpokladu, že spotrebiteľská zmluva zostane platná dohodnutý čas a že dodávateľ a spotrebiteľ si budú plniť svoje povinnosti za podmienok a v lehotách dohodnutých v spotrebiteľskej zmluve.

17. Podľa § 1a ods. 2 vyhlášky č. 87/1995 Z.z. ak ide o poskytnutie peňažných prostriedkov spotrebiteľovi na obdobie kratšie ako tri mesiace alebo o poskytnutie peňažných prostriedkov spotrebiteľovi, ktorých výška nepresiahne 100 eur, je najvyššia prípustná výška odplaty zo sumy zmluvne dohodnutých peňažných prostriedkov 30 % ročne.

18. V podmienkach tejto veci odplata, ktorú mala žalobkyňa podľa dohodnutých zmluvných podmienok zaplatiť žalobcovi predstavuje 369,35 % ročne (/odplata 85 eur deleno 28 dní / deleno 300,- eur úverová istina = 369,345 %) a až dvanásťnásobne prevyšuje najvyššiu prípustnú mieru odplaty regulovanú právnou úpravou v ustanovení § 11 ods. 1 písm. g) zákona č. 129/2010, v spojení s ustanovením § 1a ods. 2 vyhlášky č. 87/1997 Z.z.. Uvedené pre danú vec znamená, že v zmysle ustanovenia § 24a v spojení s § 11 ods. 1 písm. g/ zákona č. 129/2010 Z.z. sa aj prejednávany úverový zmluvný vzťah považuje za bezúročný a bez poplatkov. K uvedenému odvolací súd prednáša, že odplata vo výške 369,35% ročne, konkrétne za 28 dní úverovej doby vo výške 28,33 % z istiny 300,- eur tak extrémne vybočuje z princípov poctivého obchodného styku, že v zmysle ustanovenia § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka vyvoláva stav rozporu s dobrými mravmi, k čomu v podstate smeroval aj súd prvej inštancie pri vyslovení svojho právneho záveru o neprijateľnosti podmienok danej zmluvy spočívajúcej v hrubom nepomere zmluvných plnení v neprospech žalobkyne. Z vyššie uvedeného potom pre danú vec vyplýva, že z preskúmaného zmluvného vzťahu žalovanému nepatria poplatky, ktoré mu žalobkyňa zaplatila vo výške 1.060,- eur, výšku ktorých žalovaný v odvolaní ani nerozporoval a žalobkyňa má právo na vrátenie tohto uplatneného plnenia. Preto odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vo výroku vecne správne postupom podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

19. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 255 ods. 1, v spojení s § 262 ods. 1 CSP. Žalobkyni, ktorá mala v odvolacom konaní plný úspech, priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%. V zmysle § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením.

20. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave, pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 CSP).

(1) Dovolanie podľa § 421 odsek 1 CSP nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 CSP).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).